

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ F. MANNIN

ΔΩΔΕΚΑ ΔΩΔΕΚΑΔΕΣ ΓΑΡΥΦΑΛΛΑ

Ντίκυ Χάνολιπ ήταν ένα ζωηρό κι εθυμο παλληκάρι. Άνθηκε στην τάξη των φτωχών γλεντζεδών! "Άργος, με μόνο εισόδημα τρεις λίρες την εβδομάδα, έννοιασε να χαρή τα νειάτα του κι έκανε βτι τρέλλα του κατέβαινε. Φουικά ήταν διαρκώς χρεωμένος δεξιά κι' αριστερά! 'Όσοσο είχε χρυσή καρδιά και πολλές φορές χρωώνταν για να δανείζη στους φίλους του...

Μιά μέρα, μιά από κείνες τις μέρες του Λονδίνου, που η ομίχλη σάς τυλίγει στην ύγρα, συαμερή σγκαλιά της, ο Ντίκυ σκέφθηκε να φύγει από τώ Λονδίνον, να πάη όπουδήποτε, άρκει να μπορούσε ν' αναπνεύσει λίγο καθαρό αέρα! "Έσπευσε στο σταθμό Βικτώρια και ζήτησε από τόν υπάλληλο ένα εισιτήριο τρίτης θέσεως.

—Γιά πού; ρώτησε ο υπάλληλος.

—'Όπουδήποτε! Απάντως εθυμα ο Ντίκυ. Νά, δώσε μου ένα από κείνα τιά ρόζ εισιτήρια!

Ο υπάλληλος χαμογέλασε με τόν πρωτότυπο αυτόν ταξειδιώτη και τού έδωσε ένα εισιτήριο για τώ Φόλκτον.

Ο Ντίκυ, όταν έφτασε εκεί, κράτησε ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο, θγήκε κι' έκανε μιά βόλτα, ανέπνευσε θασιά, με απόλαυση τή θαλασσία αέρα κι' αμέσως κατόπιν τού φάνηκε πώς τώ Φόλκτον ήταν πληκτικό. 'Ότε μουσική έπαιζε τόν κιάσκι, ούτε κίνηση υπήρχε παρά μονάχα πού και πού έβλεπες ένα-δύο βιαστικούς διαβάτες. "Ένας κρύος άνεμος φυσούσε από τή Μάγχι πού τόν έκανε να σηκώνη τόν γιακά τού έπανωφοριού του και να έπιταχύνη τώ θήμα του.

"Όπως ήταν έπομένο, ο Ντίκυ άρχισε να πλήττη. Καλός ήταν ο καθαρός άερας κι' ο άνοιχτός ορίζων κι' η θέα τής θαλάσσης μαγευτική, αλλά μόνος του, χωρίς συντροφιά, τί θα έκανε εκεί;

"Εκείνη τή στιγμή έφρασε κι' άραξε στην προκυμιά τώ θαπόρι τής γραμμής Μπουλνών - Φόλκτον. 'Ο Ντίκυ δέν άσργησε να πάρη μιά νέα άπόφασι! "Έτρεξε στο ξενοδοχείο, ελεπ πώς τώ δωμάτιο δέν τού χραισάτιζε και όταν τού παρατήρησε ο ξενοδόχος πώς τώ είχε κρατήσει κι' έπομένως έπρεπε να τώ πληρώσει, ο Ντίκυ γέλασε εθυμα, τού συνέστησε να μη λήη άνοιξιες, άρπαξε τή θαλίσα του κι' έφυγε!

"Ένώ έπιθωάζοταν στο πλοίο ο Ντίκυ, σκεπτόταν πόσο φρόνια έκανε να κρατά πάντοτε άπάνω του τώ διαβατήριό του. "Έτσι μπορούσε να ταξειδεύη με τώ κέφι του! 'Ο λοστρόμος τού πλοίου κι' ο «μπάρμαν» τόν δέχτηκαν με χαρά.

—Καλώς άρίσατε, κύριε Χάνολιπ! Χαίρω πού σάς βλέπω πάλι, κύριε Χάνολιπ! είπαν κι' οι δύο.

—Παλιές γνωριμιές, θέλετες...

Ο Ντίκυ ένιωθε μιά άνακοήσι που άπομακρονόταν από τήν πληκτική πατρίδα του. "Όταν έθασε στο Γαλλικό έδαφος και έκανε μερικά θήματα, η τύχη τόν έφερε στο σιδηροδρομικό σταθμό. Τώ τραίνο ήταν έτοιμο να φύγη. Ποιός μπορούσε ν' άντισταθί σε τέτοιο περιρασμό; Νά έχετε μπροστά σας ύπ' άτιμόν τώ τραίνο τών Παρισίων και να μη μπήτε μέσα! Φουικά ο Ντίκυ υπέκυψε στόν πειρασμό, έβγαλε ένα εισιτήριο τρίτης θέσεως και με τώ χτυποκάροδι πού ένιωθε κάθε φορά πού πήγαινε στο Παρίσι, άποθιβάστηκε στην μεγαλούπολι.

Η πρώτη σκέμη τού Ντίκυ ήταν να πάη στο 'Αμερικάνικο Μπάρ.

—Τί γίνεται ή παρά μου; ρώτησε τόν Λουί, τόν «μπάρμαν».

—Καλώς ήλθατε, κύριε! τού άπάντησε ο Λουί πρόσαρος. "Όπου νθναί θα έρθουν οι φίλοι σας.

Ο Ντίκυ, όλος ζή και χαρά, πέρασε ως τώ πρωί με τούς φίλους του. Μονάχα τώ μεσημέρι τής έπομένης, όταν ζύπνησε, σκέφθηκε πώς δέν είχε άλλα χρήματα. 'Όπουδήποτε κι' άν θρεθί κανείς χωρίς χρήματα, εινε δύσραστο, αλλά να θρισκεται κανείς στο Παρίσι και να εινε άπένταρος, έ, αυτό εινε φρίκη!

Βέβαια ο Ντίκυ είχε ένα σωρό φίλους στο Παρίσι, αλλά πιθανότερο ήταν να ζητήσουν αυτό δανεικά, παρά να τού έδωσουν. Τώ μόνο πού είχε να κάνει, ήταν να τηλεγραφήση τώ Λονδίνον, στην Τράπεζα, και να ζητήσει να τού εμβάσουν χρήματα. Τώ μεσημέρι ο Ντίκυ πήγε και κάθησε στο Μπάρ με τήν έλπίδα πώς κάποιος από τούς γνωστούς του θα τού πρόσφερε τώ γεύμα, αλλά όλοι οι φίλοι του ήταν καλεσμένοι άλλοι και δέν είχαν χρήματα να τού δανείσουν. Λίγο άπογοητευμένος και ηστικός, όπως ήταν ο Ντίκυ, έπέστρεψε δύσθυμος στο ξενοδοχείο του. "Έκεί νέα άπογοήτευση τόν περιεμε. "Ένα τηλεγράφημα τής Τράπεζής τού άνηγγειλε ότι είχε ύπερβή τούς τόκους τής καταθέσεώς του κι' έπομένως δέν μπορούσαν να τού στείλουν άλλα χρήματα.

"Έξω φρενών ο Ντίκυ έσπευσε εις άναζήτησι τών φίλων του και με κόπο κατόρθωσε να συγκεντρώση πενήντα φράγκα. Με τιά χρήματα αυτά τηλεγράφησε στόν πατέρα του να έπέμψη στην Τράπεζα και στην άνάγκη να τούς φοβηρίση ότι θα έπαρνε τιά χρήματα τού από κεί για να τιά καταθέσει άλλοι! Συγγράχιος ο Ντίκυ τηλεγράφησε σε δύο-τρεις γνωστούς τού στο Λονδίνον και με τώ ύπόλοιπο τών πενήντα φράγκων πήγε και κάθησε στο Μπάρ. "Αλλά τώ πάντοτε εθθυμο και γελαστό πρόσωπο τού Ντίκυ, είχε μιά τόσο κομική έκφρασι άπογνώσεως, ώστε στο θέμα ένας φίλος του, τού έδωσε έκάτο φράγκα. "Αλλο πού δέν ήθελε ο Ντίκυ! Μονομιάς θρήκε πάλι όλο τώ κέφι του, έφαγε κι' έπέστρεψε στο ξενοδοχείο του, με νέες έλπίδες! Αυτή τή φορά δέν θγήκε γελασμένος! "Όλοι τού είχαν στείλει χρήματα! 'Ο πατέρας του, ή Τράπεζα κι' οι φίλοι του! Με τώ πορτοφόλι τού παραγεμισμένο με χιλιάρια ο Ντίκυ, ξεκίνησε για τώ νυχτερινό γλέντι τών Παρισίων.

"Ένώ έπιανε ένα κοκτέιλ με σαμπάνια, παρατηρούσε μιά νέα, ή όποια καθόταν μόνη της σ' ένα τραπέζι τού Μπάρ, ακεπτική και μεγαλοχολική, σάν να περιεμε κανένα. Μιά στιγμή πού τώ θέλημα τούσ συναντήθηκε, ο Ντίκυ τής έγνεψε, εκείνη όμως γύρισε τώ κεφάλι της και κύτταξε άλλο. "Αλλά σε λίγο, χωρίς να θέλη, ή χαρωπή κι' εύχάριστη φυσιογνωμία τού Ντίκυ τράθηκε τήν προσοχή της και γύρισε πάλι και τόν κύτταξε. "Έκείνος χαμογέλασε κι' έσπευσε κοντά της.

—Γιατί, θεσπώνις, κάθεστε έτσι μόνι σας; τήν ρώτησε. Περιμένετε κανένα...και δέν έρχεται, έ;

—Έίμαι θαρραστημένη! είπε ή νέα.

—Τόν αγαπάτε λοιπόν;

—Τόν αγαπούσα, μιά τώρα, έπειτα από όσα μου έκανε...

—"Ένα κοκτέιλ με σαμπάνια.

Εινε τώ μόνο γιατρικό, σ' αυτές τις περιστασεις! είπε ο νέος με πεποίθησι.

Μετά τώ δεύτερο κοκτέιλ, ή νέα έγινε πιό όμιλητική. Είπε στόν Ντίκυ πώς ήταν 'Αγγλίσ και ύπάλληλος σ' ένα 'Αγγλικό ύποκατάστημα στο Παρίσι, ότι όνομαζόταν Χλόε, ότι ο φίλος της τήν έγκατέλειψε κι' ότι δέν ήθελε πεία να τόν ξαναεθί...

Η Χλόε ήταν ένα όμορφο κορίτσι κι' ο πονετικός Ντίκυ σκέφθηκε πώς έπρεπε να διασκεδάση τήν μελαγχολία της. Δείπνησαν μαζί σ' ένα καλό ρεστοράν, ήπιαν σαμπάνια και κατόπιν πήγαν στο θέατρο. "Από κεί πήγαν σ' ένα ντανόινγκ. Χόρευαν και διασκεδάσαν ως τά εημερώματα.

—Τί γίνεται ή παρά μου; ρώτησε ο Ντίκυ.

—'Ο Ντίκυ θρισκόταν στα όδράνια.

—'Ακουσε Χλόε, είπε, ενώ έβγαίαν από τώ ντανόινγκ. "Απόψε θα πάμε σ' ένα από τιά καλύτερα ξενοδοχεία, θα γεμισουμε τιά δωμάτια μας με λουλούδια κι' έτσι σάν εθνησουμε τώ πρωί θα νομίζουμε πώς θρισκόμαστε στόν Παράδεισο! Θέλεις;

Τά μάτια της νέας θούρκωσαν, ενώ έλεγε θειλά:

—'Ο Ντίκυ, σε νόμιμα διαφορετικό, άποψε πέρασαμε τόσο όρατα... Φάνηκε τόσο καλός μαζί μου...

—'Ο Ντίκυ έσφιξε τρυφερά τώ χέρι της και άπάντησε:

—'Οχι! Χλόε, δέν έννοούσα αυτό! Δέν θα χωριστούμε άπόψε, αλλά ο καθένας μας θα έχη τώ δωμάτιό του.

Πήγαν στην άγορα τών λουλουδιών. Μόλις είχε φθάσει τώ τραίνο τής νυχτός τώ «Αλάζιο τραίνο» με τώ λουλουδιόνο φορτίο του. Σωρό από τριαντάφυλλα, παχαλιές και μενεξέδες, κρινούς και γαρύφαλλα όλων τών ειδών κι' όλων τών εποχών λουλούδια.

Η Χλόε τρελλανόταν για τιά γαρύφαλλα και διάλεξε δωδεκαθεμασία λουλούδια. "Αλλά ο Ντίκυ ξεκρίσθησε:

—Δώδεκα γαρύφαλλα μονάχα! Και μ' αυτά σκέπτεσαι να

